

Дуганець Наталія

к.е.н., доцент,

Трасковська Тетяна

студентка магістратури

Подільський державний аграрно-технічний університет

м. Камянець-Подільський

ОСОБЛИВОСТІ ОБЛІКУ РОЗРАХУНКІВ ЗА ПОДАТКАМИ У СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКИХ ПІДПРИЄМСТВАХ УКРАЇНИ

Фіскальна політика держави та приватні інтереси суб'єктів господарювання мають протилежні інтереси у питаннях розміру сплати податкових платежів у бюджет України. Підприємства намагаються зменшити величину оподаткування і використовують один із ефективних інструментів - бухгалтерських облік на підприємстві. Адже у системі останнього шляхом суцільного документального відображення господарських операцій формується також інформація про величину бази оподаткування та розміру податків у бюджет. І саме від бухгалтера залежить кількість і якість оформленої бухгалтерської документації.

Необхідно відмітити думку багатьох підприємців, які при розрахунку бізнес-плану вказують на непосильне оподаткування. Для того, щоб підприємство за нинішньої фіскальної політики змогло повною мірою сплатити всі податки норма прибутку має сягати 150-200%, що характерно для спиртової та тютюнової галузей виробництва.

Разом із можливостями бухгалтера у приховуванні розміру та сплати податкових платежів існує система контролю зі сторони державної податкової служби України. Податкові перевірки мають на меті максимізувати повноту сплати податкових платежів у бюджет шляхом достовірності бухгалтерської документації. Для зменшення відповідальності та розмірів штрафів у бюджет бухгалтери із керівниками підприємств пропонують податковим інспекторам "грошове відшкодування".

Таким чином, надмірний податковий тиск та значні штрафні санкції, а також прояви корупції стають причиною недостатнього наповнення бюджету. А під тиском керівництва працівники бухгалтерських служб підприємств намагаються відшукати шляхи мінімізації платежів.

Одним із шляхів зменшення розміру сплаченого податку на прибуток до бюджету раніше був вибір методу нарахування амортизації (прискорений чи виробничий). Однак, Законом України "Про оподаткування прибутку підприємств" підприємствам запропонували "податковий" метод, де суми амортизації неможливо було підвищити за жодною з 4 груп основних засобів. Цей підхід суперечив прийнятому ПСБО

СЕКЦІЯ 2

Актуальні питання обліку окремих об'єктів та проблеми впровадження міжнародних стандартів обліку і фінансової звітності

7 "Основні засоби" і лише із введенням у 2011 році Податкового кодексу багато відмінностей майже зникли. Хоч дозволили вибір методу нарахування амортизації за майже 16-ма групами, однак встановили мінімальний термін у роках, що по суті знову обмежує збільшення розміру витрат.

Не потрапляють до податкової собівартості також витрати, що відображаються у бухгалтерському обліку:

– загальновиробничі витрати (вони належать до інших витрат) (пп.138.10.1 ПКУ);

– вартість товарів, робіт, послуг придбаних у підприємців-єдиначів, окрім робіт і послуг у сфері інформатизації (ім взагалі дорого до витрат закрито) (пп.139.1.12 ПКУ);

– вартість остаточно забракованої з технологічних причин продукції (виробів, вузлів, напівфабрикатів) понад норми, затверджені КМУ (а до виходу таких у світ – понад норми, установлені підприємством самостійно) (п.138.7 ПКУ);

– уцінка/дооцінка активів згідно з правилами бухгалтерського обліку (п. 152.10ПКУ) та інші, які будуть детальніше розглянуті у розділі 1.3 кваліфікаційної роботи.

Сільськогосподарські підприємства з причин сезонності виробництва, ризиків втрати урожаю та низького обороту капіталу мають труднощі із залученням позикового капіталу. Уряд стримує ріст цін на зерно пшениці та іншу сільськогосподарську продукцію з метою забезпечення дешевої продукції харчування і соціальної стабільності населення. Це, в умовах перевиробництва зернових, проводиться шляхом заборони їх експорту. Однак, це призводить до падіння рентабельності та збитків на тлі зростання цін на паливно-мастильні матеріали, добрива, гербіциди та інші ресурси виробництва.

Для уникнення банкрутства аграрних формувань та зростання безробіття, держава передбачила перехід від загальної системи оподаткування на фіксований сільськогосподарський податок. При цьому, у структурі доходів сільськогосподарського підприємства не менше 75% мають складати доходи від продажу сільськогосподарської продукції. Це, безумовно зумовило зменшення податкового навантаження. Крім того, періодично передбачено було повернення ПДВ виробникам за здане м'ясо та молоко. Всі ці заходи передбачали особливі підходи відображення у системі бухгалтерського обліку.

Здавалося політика держави повністю сприяє аграрному виробництву, однак за надання дотацій вимагали так званих "відкатів" у розмірі 50%, але по бухгалтерських документах ці суми мали б бути повністю списані.

Отож, юридично в Україні проводиться декларування сприятливої

податкової політики щодо сільськогосподарського товаровиробника, однак фактично цього не відбулося. Разом із тим, у системі бухгалтерського обліку відбувається викривлене відображення операцій по розрахунках за податками та платежами.

Дуда Галина
магістр,
Скрябіна Наталія
к.е.н., доцент

Подільський державний аграрно-технічний університет
м. Кам'янець-Подільський

ВПРОВАДЖЕННЯ ЄДИНОГО СОЦІАЛЬНОГО ВНЕСКУ В УКРАЇНІ

З 1 січня 2011 року набрав чинності прийнятий 8 липня 2010 р. Закон України «Про збір та облік єдиного внеску на загальнообов'язкове державне соціальне страхування». Метою закону є реформування адміністративної системи загальнообов'язкового державного соціального страхування через створення єдиної системи збору та обліку страхових внесків, запровадження єдиного внеску на загальнообов'язкове державне соціальне страхування та уникнення дублювання функцій фондів соціального страхування, пов'язаних із формуванням страхових коштів [1].

На думку законодавців це дозволить суттєво підвищити дієвість і ефективність зазначеної системи, скоротити адміністративні витрати на виконання відповідних функцій.

Впровадження єдиного соціального внеску зумовлює виникнення ряду дискусій з приводу його переваг та недоліків застосування.

Із запровадженням Закону зменшилось навантаження на роботодавця, пов'язане з адмініструванням сплати страхових внесків. До 1 січня 2011 року підприємству щоб, почати свою діяльність, необхідно було пройти державну реєстрацію, реєстрацію в органах податкової інспекції та зареєструватися в 4 фондах соціального страхування (Пенсійний фонд, Фонд соціального страхування на випадок безробіття, Фонд соціального страхування з тимчасової втрати працездатності та Фонд соціального страхування від нещасного випадку), а з набранням чинності Закону України «Про збір та облік єдиного внеску на загальнообов'язкове державне соціальне страхування» підприємству (або для фізичних осіб підприємців) потрібно лише зареєструватися в органах Пенсійного фонду